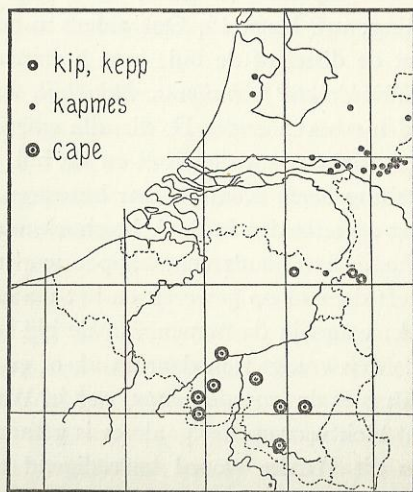

cape en *tchape*, waarvan de tweede klankwettig zou moeten verschijnen in de gebieden waar juist de eerste is genoteerd. Als Feller er niet uitdrukkelijk op had gewezen, dat de Waalse klompenmakerstermen minstens voor een deel niet verschijnen in de klankstand van de plaatselijke dialecten, kon de etymologie naar *cappa* op die grond worden afgewezen. Nu is het denkbaar dat het stamt uit Franse streken waar de oude *c* in anlaut is bewaard.

Als *décaper* afschillen kan betekenen — in de zoëven genoemde bron wordt gezegd „nettoyer (une surface métallique)” etc. — dan zou *cape* de naam kunnen zijn voor het blok waarop dit afschillen van de verbijde klomp plaatsvindt. *Kapmes* bevat dan een oude Romaanse wortel. Het woord kan vanuit Wallonië langs de Maas naar het noorden zijn verplaatst en ingang gevonden hebben waar het woord *paalmes* nog niet bekend was geworden. Eerder immers is het *paalmes* vanuit het zuidwesten ons taalgebied binnengekomen en daar vastgehaakt aan het oude snijpaardje (= het huidige schrappaardje). Dat verklaart de verbreiding van het woord *krammes*. Verder naar het noordoosten toe, waar het paardje nog niet bekend was, heeft men het mes opgehangen aan een of andere paal of blok, op grond waarvan de benaming *paalmes* of *blok-*

Kip, kapmes, cape

mes in zwang kwam. De naam *paalmes* heeft dan in een latere fase een expansie naar het noordoosten meegemaakt, eventueel pas nadat langs de Maas de naam *kapmes* daar was doorgedrongen. Dit alles is echter